

V A R I A A D V A R I O S

Λουκιαν. Θε. Διαλ. 4,1. Ζεύς: "Αγε, ὦ Γανυμήδης — ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἔχοῦν — φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφορ ἀγκύλον ἔχοντα οὐδ' ὄνυχας; ὄξεις οὐδὲ πτερά, οἷορ ἐφαινόμην σοι πιτηνὸρ εἶναι δοκῶν. Γαν.: "Ἀνθρώπε, οὐκ αἰετὸρ ἄρτι ἦσθα καὶ καταπιάμενορ ἠρπασάσ με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶρ οὖν τὰ μὲν πτερά σοι ἐκεῖνα ἐξεροῦηκε, οὐδὲ ἄλλορ ἤδη ἀναπέφηνας; Ζεύρ: "Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπον ὄραρ, ὦ μειράκιον, οὔτε αἰετόν, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺρ τῶν θεῶν οὔτόρ εἶμι πρὸρ τὸν καιρόν ἀλλάζασ ἐμαντόν.

Ὁ Γανυμήδης ἰδὼν τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τοῦ αἰετοῦ ἐρωτᾷ: ἄνθρωπε, οὐκ αἰετὸρ ἄρτι ἦσθα; — πῶρ οὖν τὰ μὲν πτερά σοι ἐκεῖνα ἐξεροῦηκε, οὐδὲ ἄλλορ ἤδη ἀναπέφηνας; ἦτοι διάφορορ. Ἄλλὰ τὰ ἐπόμενα «ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπον ὄραρ, ὦ μειράκιον, οὔτε αἰετόν» κινουῦσι τὴν ὑποψίαν ὅτι τὸ «ἄλλορ ἤδη ἀναπέφηνας» δὲν ἔχει ὀρθῶρ καὶ ταράσσει τὴν συνέπειαν. Μόνον εἰάν γραψόμεν «σὺ δὲ ἌΝΟΣ ἦτοι ἄνθρωπορ ἤδη ἀναπέφηνας εὐδοεῖ ἢ συνέπεια, ἦτοι συνάπτονται ἀπροσκόπτωρ τὰ ἠγούμενα πρὸρ τὰ ἐπόμενα.

Διόδωρ. ΙΑ', 40,1 «συνελαμβάνοντο δὲ τῶν ἔργων οἷ τε παῖδεσ καὶ αἰ γυναῖκεσ κτέ.» καὶ ΙΗ', 11,3 «ἐξῆρ δὲ συνελάβοντο τοῦ πολέμου Καρύστιορ μὲν ἐξ Εὐβοίας, τελευταῖοι δὲ κτέ.»

Γράφε συνεπελάμβανοντο καὶ συνεπελάβοντο. Περβ. ΙΒ', 10,3 «ἀξιούντεσ συνεπιλάβέσθαι τῆρ καθόδου καὶ κοινωνῆσαι τῆρ ἀποικίας» καὶ ΙΓ', 43,2. 53,2. 109,5. ΙΔ', 3,4. 7,6. 8,2. 45,4.

Ἄριστειδ. τόμ. Β', σελ. 665,13 Dind. «ἡμεῖρ δ' ἴσοι καὶ παραπλήσιοι διὰ πάντων ὀφείλοντεσ εἶναι καὶ ταῦτα διὰ τέλορ φρονεῖν, ἔπειτ' ἀμέλει κατὰ τὸν Φάριον ἐθελήσομεν ἐξαλλάττειν Πρωτέα καὶ πρὸρ τοὺρ ἄλλορσ χρῆσθαι γνώμαιρ.»

Τὸ ἀδιανόητο «πρὸρ τοὺρ ἄλλορσ χρῆσθαι γνώμαιρ» μετατυποῦμεν εἰρ τὸ «ἄλλοπροσάλλοιρσ χρῆσθαι γνώμαιρ». Περβ. Ὀρφικ. Η' 60,12 «δὸρ δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν παύουσα πανεχθεῖρ γνώμαρ, οὐχ ὀσίας, πανυπέροφροναρ ἄλλοπροσάλλα;» (γρ. ἄλλοπροσάλλορσ)».

Δί. Χρυσόστ. Η', 27 «καὶ τοὺρ μὲν ἐπὶ κάλλει, τοὺρ δὲ ἐπὶ πλούτῳ ἐθαύμαζον, καθάπερ Ἰάσωνα καὶ Κινύραν».

Ἄνευ ὄκνου ὃ Budè ὤφειλε νὰ καταχωρίσῃ εἰρ τὸ κείμενο τὴν διόρθωσιν τοῦ Pflugk Ἰασίωνα ἀντὶ τοῦ Ἰάσωνα. Περβ. ΚΗ', 18

«περὶ δὲ Ἀδώνιδος ἢ Ἰασίωνος ἢ τῶν ὁμοίων — οὐδὲν ὅτι μὴ περὶ τοῦ κάλλους ἀκούομεν», ἔνθα ὁ Budè παρέλαβε τὴν διόρθωσιν τοῦ Empreg. Ἰασίωνος ἀντὶ Ἰάσονος καὶ Σχολ. Θεοκρ. 19 (σ. 230,11, Teubn.), ἔνθα ὁ Brugbach ἔγραψεν Ἰασίωνος ἀντὶ Ἰάσονος.

Σχολ. εἰς Ὀδύσσεια. 346 «τινὲς φρονεῖς γράφουσιν ἀντὶ τοῦ φρονεῖς, διδάσκεις» καὶ «γράφεται δὲ καὶ φρονεῖς ἀντὶ τοῦ συνειζεις».

Πάντως ταῦτα ἐσφαλμένως ἔχοντα φρενώσεως δέονται. Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει γραπτέον ἀντὶ τοῦ «φρενοῖς, διδάσκεις» ἢ «φρονεῖν διδάσκεις», ὡς παρ' Ἡσυχίου ἀναγινώσκεται «φρενοῦν: φρονεῖν διδάσκειν, νοουθετεῖν», ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει ἀναγνωστέον «γράφεται δὲ καὶ φρενοῖς ἀντὶ τοῦ συνειζεις».

Διογένης Λαέρτιος. 7,130 «εἶναι δὲ τὸν ἔρωτα ἐπιβολὴν φιλευποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον», ἀνθ' οὗ ἡ Κοβήτειος ἔκδοσις ἔχει φιλοποιίας. Τοῦ φιλευποιία ἔχομεν ἡμεῖς μαρτύριον ἐκ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου τόμ. 99, σελ. 1297 Mi. «ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης σου φιλευποιίας καὶ φιλομονάχου καρδίας». Τοῦ φιλευποιία ἐποιήσατο χρῆσιν καὶ ὁ Φίλιππος Ἰωάννου ἐν ἔτει 1849, ὡς μανθάνομεν ἐκ τῆς Συναγωγῆς Ν. Λέξεων τοῦ Κουμανούδη.

Νικήτας πρεσβύτερος Βί. Ἄνδρ. τοῦ Σαλοῦ τόμ. 111, 813. 818 «ἄρα τὸ ὕδωρ, τὸ ἐκ τῶν νεφῶν βροχητημόνως ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέρχεται;»

Γραπτέον βροντημόνως, ὅπερ εἶναι ἐπίρρημα τοῦ βροντήμων ἐκ τοῦ βροντιάω. Πρβ. νεμεσήμων ἐκ τοῦ νεμεσάω, πενθήμων ἐκ τοῦ πενθέω (Ἴδε Κριτ. Γραμμ. σελ. 162).

Λέων Διάκων. σελ. 135,24 Bonn. «ἀγχοῦ δὲ γενόμενος τῆς ἐπάλξεως κατ' Ἀστοχήσας τοῦ προκύπτοντος Σκύθου — παίει κατὰ τοῦ τένοντος».

Ὁ νοῦς ἀπαιτεῖ τὸ κατ' ἘΥστοχήσας.

Γεωργ. Φραντζῆς σελ. 284,20 Bonn. «καὶ τις ἰανίτσαρις τοῦ νομοῦ Χασάνης (ἐκ τοῦ Λοπαδίου ὁ γιγαντώδης ὄρμητο Λένδρος) ὑπὲρ κεφαλῆς τῆ ἀριστερᾶ χειρὶ τὸ θυρεὸν βαλὼν, τῆ δὲ δεξιᾷ τὸ ξίφος ἀσπασάμενος, ἐπὶ τὸ τεῖχος ἐχώρησεν».

Εὐκολώτατον ὑπάρχει τὸ ἀσπασάμενος νὰ μεταβάλωμεν εἰς τὸ σπασάμενος, ἀλλ' οὐδαμῶς τολμῶμεν νὰ πράξωμεν τοῦτο, νομίζομεν ὅτι τὸ ἀρχικὸν Α εἶναι πρόσθειον, ὡς ἐν παπύρῳ (Lounge ἀριθ. 23,7) «ἀσπασάμενος τὴν μάχαιραν». Ἄξιον μνείας εἶναι τὸ παρὰ Πισίδην ἐν ἑμμέτρῳ λόγῳ ἀπαντῶν Ἡρακλ. Β', 207 «εἰ μὴ καθ' αὐτῶν ἀσπασοῖντο τὰ ξίφη», ἔνθα οὐδεμία μεταβολὴ χωρεῖ. Περὶ τοῦ προσθέτου τούτου Α ἰδὲ W. Schmid ἐν Attic. τόμ. Δ', σελ. 243,

Schulze *Quaest. Ep.* σελ. 44.511 καὶ Χατζιδάκιν ἐν Ἐκκαδ. Ἀναγν. τόμ. Β', σελ. 558. Ἐν προσθήκης μέρει λεκτέον καὶ τοῦτο Ὁ Εὐστάθιος σελ. 1456,15 ὑπελάμβανεν ὅτι τὸ ἀσπάζεσθαι ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ σπᾶσθαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Α, ἀλλ' ἐτυμολόγων παῖδες διαφόρως κρίνουσιν. Ἴσως δὲ ἐν τῷ Λένδος κρύπτεται ὁ Λένδρος ἦτοι Λέανδρος, ἥρως Ἀκριτικός, πρὸς ὃν παραβάλλεται ὁ Χασάνης. Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀκρίτα τοῦ Μηλιαράκη στ. 3650 λέγεται «ὁ Λέανδρος μὴ ὑπολαβὼν πείραν ἐμῆς ἀνδρείας, Σύρειν σπαθὴν ἐτόλμησεν, ἐπάνω μου κατηῆλθεν. Καὶ ὤρμησε τοῦ δοῦναί με ἔς τὴν κεφαλὴν ἀπάνω».

ΧΑΡΙΤΩΝ ΧΑΡΙΤΩΝΙΔΗΣ